

Internet se v posledních dvou dekadách stal zřejmě nejvýznamnějším společenským fenoménem. Je příčinou toho, že se dnešní společnost nazývá informační; přes Internet chodíme na úřady, pořádáme mezikontinentální videokonference, podáváme daňová přiznání, skládáme zkoušky nebo nakupujeme. Díky němu se rozvinuly nové oblasti průmyslu, jiným dodal nečekaný impuls a některé další zase naopak zcela pohřbil.

Z hlediska práva je Internet prostředím, jež více než skutečný svět svým překotným vývojem uniká možnosti včasně postihnout možné jevy. Zároveň také odpoutáním se od hmotné formy Internet nabízí anonymitu a skrytost svých „účastníků“. Tyto skutečnosti se pak stávají příčinou častého porušování práva, ke kterému zde dochází.

Oblast práv autorských a průmyslových se v tomto prostředí dostává do ambivalentního postavení: na jedné straně z rozvoje Internetu a s tím souvisejících informačních technologií značně těží, a to zejména komerčně, na straně druhé jí zde vznikají velké škody v souvislosti s porušováním předmětných práv. Pokud se týká samotného autorského práva, je zejména jeho porušování již zřejmě notorickou záležitostí. Rozsáhlé sítě sloužící ke sdílení hudebních a filmových souborů jsou stejně běžnou záležitostí jako e-mailová komunikace.

Autorské právo prodělalo za uplynulé desetiletí v souvislosti s Internetem výrazné změny. Na sklonku roku 1996 se v Ženevě konala Diplomatická konference Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO), jejímž výsledkem byly zejména smlouva Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském (WCT; u nás publikována pod č. 33/2002 Sb.m.s.) a smlouva Světové organizace duševního vlastnictví o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (WPPT; č. 48/2002 Sb.m.s.). WCT zejména stanovila, že právo na rozmnožování díla zahrnuje i jeho digitální formu (K článku 1 odst. 4). Dále pak v článku 8 definovala právo na sdělování veřejnosti.